

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: P. S.,** bytem H., P., proti **žalovanému: Ministerstvo průmyslu a obchodu,** se sídlem Na Františku 32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 6. 9. 2013, č. j. 31230/13/21100/01000 PID MIPOX01QGAFQ,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž byl zamítnut její rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 2. 8. 2013, č. j. 31230/13/01300 PID MIPOX01Q7H1K.

Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně doručené Ministerstvu průmyslu a obchodu dne 19. 7. 2013, v níž žalobkyně dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) požadovala poskytnutí následujících informací:

- 1) Objasnění a předložení veškerých podkladů pro stanovení výše sazby odvodu jakožto atributu nového odvodu za výrobu elektřiny ze slunečního záření, tj. podkladů, na základě nichž byl zpracován materiál Ministerstva financí čj.

06/112.040/2010 ze dne 20. 10. 2012 označený jako „Problematika řešení nárůstu cen elektrické energie způsobeného podporou obnovitelných zdrojů energie“ (pozn. soudu - správně je tento materiál označen dnem 20. 10. 2010, dále jen „materiál Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010“), zejména jeho část III. (sazba odvodu byla stanovena ve výši 26 %);

- 2) Objasnění a předložení veškerých podkladů pro stanovení výše výkupní ceny elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů, tj. podkladů, na základě nichž byl zpracován materiál Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010, zejména část III. (výše výkupní ceny byla stanovena v hodnotě 9 000 Kč/MWh).

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 2. 8. 2013, č. j. 31230/13/01300 PID MIPOX01Q7H1K, žádost žalobkyně podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl. Konstatoval, že požadovaná informace neexistuje, neboť podklady k materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010 zpracoval Energetický regulační úřad. Podle § 17 odst. 6 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, je stanovení výše výkupní ceny elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů energie výhradně v působnosti Energetického regulačního úřadu. Žalovaný požadovanou informaci – vzhledem k její neexistenci – nedisponuje, a nemohl tak postupovat jinak, než žádost žalobkyně z faktických důvodů odmítnout.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně rozklad, v němž namítla, že obsahem podkladů, na základě nichž byl materiál Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010 zpracován, nebylo stanovení výše výkupní ceny elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů, ale stanovení výše sazby tzv. solárního odvodu. Žalovaný byl předkladatelem návrhu zákona č. 402/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 402/2010 Sb.“), a následně zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 165/2012 Sb.“). Lze tedy mít za to, že veškeré podkladové materiály pro přípravu těchto legislativních návrhů zpracoval žalovaný, neboť odpovídá za věcnou správnost těchto návrhů. Skutečnost, že výše tzv. solárního odvodu (tj. odvod z elektřiny ze slunečního záření, upravený v § 7a a násl. zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění do 31. 12. 2012; dále též jen „solární daň“ či „solární odvod“) byla exaktně vypočtena na základě analýz a podkladů zpracovaných žalovaným, vyplývá z četných komentářů a prohlášení jeho zaměstnanců a z vyjádření zpracovaného žalovaným k návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona č. 402/2010 Sb., vedeného Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Rozklad žalobkyně zamítl ministr průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 6. 9. 2013, č. j. 31230/13/21100/01000 PID MIPOX01QGAFQ (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Ministr průmyslu a obchodu (dále také žalovaný) v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že je pravdou, že do jeho věcné působnosti náleží problematika energetiky, a že tedy připravuje legislativní návrhy pro regulaci této oblasti. Návrh zákona č. 402/2010 Sb., který byl v říjnu 2010 předložen jako vládní návrh do Poslanecké sněmovny, však neobsahoval právní úpravu tzv. solární daně. Teprve na základě poslanecké iniciativy v Hospodářském výboru Poslanecké sněmovny byla do návrhu zákona začleněna nová Hlava

III, upravující tzv. solární daň. V tomto případě se tedy nejednalo o zákonodárnou iniciativu vlády a nelze tedy presumovat, že podklady pro uvedenou právní úpravu připravoval žalovaný. Vyjádření, která k dané problematice žalovaný zpracovává, vyplývají z jeho působnosti dané zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, nikoli ze skutečnosti, že by byl zpracovatelem části zákona upravující tzv. solární daň. Na přípravě materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010 se žalovaný nijak nepodílel a nezpracovával k němu žádné podklady. Problematika regulace výkupních cen elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů totiž náleží do působnosti Energetického regulačního úřadu.

III. Žaloba

Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, v níž poukázala na to, že obsahem podkladů, na základě nichž byl materiál Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010 zpracován, nebylo stanovení výše výkupní ceny elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů, nýbrž stanovení výše sazby tzv. solárního odvodu. Předkladatelem návrhu zákona č. 402/2010 Sb. a následně zákona č. 165/2012 Sb. byl žalovaný. Lze tedy mít za to, že veškeré podkladové materiály pro přípravu těchto legislativních návrhů zpracoval (případně jimi disponuje) právě žalovaný jako předkladatel, neboť odpovídá za věcnou správnost předložených legislativních návrhů. Skutečnost, že výše tzv. solárního odvodu byla exaktně vypočtena na základě analýz a podkladů zpracovaných žalovaným a že je v souladu s ústavním pořádkem, vyplývá z četných komentářů a prohlášení zaměstnanců žalovaného. Ze zápisu z 5. schůze Hospodářského výboru Poslanecké sněmovny konané dne 2. 11. 2010 vyplývá, že žalovaný (resp. vláda) předpokládala mimo jiné zavedení srážkové daně, resp. odvodu z příjmů za tržby z dodané elektřiny z FVE ve výši 26 %. Ředitel odboru elektroenergetiky žalovaného pan R. P. uvedl, že výpočty byly prováděny, nejsou bohužel v důvodové zprávě uváděny (str. 7 zápisu). Ministr M. K. konstatoval, že návrh 26% srážkové daně, resp. odvodu na provozovny uvedené do provozu v roce 2009 a 2010 byl žalovaným akceptován jako návrh kompromisní s Ministerstvem financí, když tato výše odvodu by měla udržet instalované provozy na patnáctileté výkonnosti (str. 8 zápisu).

Dle žalobkyně výše uvedený zápis dokládá, že sazba tzv. solární daně byla exaktně vypočtena na základě analýz a podkladů zpracovaných žalovaným s tím, že tyto výpočty pouze nebyly uvedeny v důvodové zprávě. I když vládní návrh novely zákona tak, jak byl předložen Poslanecké sněmovně, neobsahoval paragrafové znění upravující tzv. solární daň, žalovaný (popř. žalovaný společně s Ministerstvem financí) připravovali řešení nového konceptu financování podpor od roku 2011, které se srážkovou daní ve výši 26 % počítalo. Sazba srážkové daně nebyla jistě stanovena jinak než na základě výpočtů, analýz apod. tak, aby dle předpokladů žalovaného byla udržena patnáctiletá výkonnost pro dotčené solární elektrárny. Výše uvedené vyplývá rovněž z vyjádření zpracovaného žalovaným k návrhu senátorů na zrušení části zákona č. 402/2010 Sb. vedeného Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Žalobkyně byla toho názoru, že žalovaný pochybil, když odmítl poskytnout požadované informace a že neměl její rozklad zamítnout, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpělo takovými vadami, které jej činí nepřezkoumatelným.

Žalobkyně v závěru žaloby navrhla, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve konstatoval, že není zřejmé, zda žaloba byla podána včas. Žalobkyně v žalobě dle názoru žalovaného neuvádí žádná nová tvrzení ani důkazy, které by nebyly zhodnoceny již ve správním řízení. Žalobkyně se omezuje na polemiku o tom, zda žalovaný fakticky disponuje či nedisponuje příslušnými podklady, přičemž tvrdí, že žalovaný tyto informace prostě mít musí, neboť byl předkladatelem zákona č. 402/2010 Sb. a č. 165/2012 Sb. Pro svá tvrzení však žalobkyně neuvádí žádné konkrétní důkazy. Vládní návrh zákona č. 402/2010 Sb., který byl žalovaným předložen, neobsahuje ustanovení týkající se solárního odvodu, neboť to bylo zapracováno až po předložení návrhu vládě, tedy v průběhu legislativního procesu. V dané věci nemohou být důkazem ani výroky tehdejších ministrů průmyslu a obchodu. Ministr jako člen vlády sice může prezentovat vládní materiály, které se dotýkají působnosti jeho resortu, avšak to neznamená, že tyto informace musí mít nutně původ v jeho resortu. Vyjádření, která k dané problematice žalovaný zpracovává či prezentuje, vyplývají z jeho působnosti ústředního orgánu státní správy pro energetiku, nikoli ze skutečnosti, že by byl zpracovatelem uvedené konkrétní části zákona upravující solární odvod. Navíc pokud jde o legislativní materiál (návrh zákona), jsou možnosti předkladatele ovlivnit jeho podobu v pozdějších fázích legislativního procesu značně omezené, neboť s návrhem disponují právě zákonodárné instituce.

Žalovaný uvedl, že se na přípravě materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010 nepodílel a nezpracovával k němu žádné podklady. Problematika regulace výkupních cen elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů náleží do působnosti Energetického regulačního úřadu, který připravoval i podklady pro uvedený materiál. Žalovaný vůči Energetickému regulačnímu úřadu vykonává koordinační a informační funkce, neboť ten nemá v čele ministra a nemůže tak samostatně předložit materiál do vlády. Ze zápisu z 5. schůze Hospodářského výboru Poslanecké sněmovny ze dne 2. 11. 2010 vyplývá, že výpočty prováděl Energetický regulační úřad, nikoli žalovaný. Výrok M. K. dokazuje pouze to, že byl s těmito výpočty seznámen, nikoli že jsou ve faktickém držení žalovaného. Pokud jde o vyjádření žalovaného k návrhu na zrušení zákona č. 402/2010 Sb. vedeném pod sp. zn. Pl. ÚS 17/11, pak z žalobkyní uvedené citace nelze dovodit, že by výpočty provedl žalovaný. Ačkoli žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí nepřezkoumatelností, žádné konkrétní vady mu nevytýká. Žalovaný tedy navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

K poukazu žalovaného na možnou opožděnost žaloby soud konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 10. 9. 2013 a žaloby byla odeslána v pondělí dne 11. 11. 2013. Žaloba tedy byla podána včas dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. Městský soud v Praze rozhodl bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

K meritu sporu soud v obecné rovině uvádí, že právo na informace zakotvuje na úrovni ústavního pořádku čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Toto základní právo a jemu

odpovídající povinnost orgánu veřejné moci jsou klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je totiž participace občanské společnosti na věcech veřejných. Informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat. Právo na informace tak poskytuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Jedním z hlavních významů veřejného subjektivního práva na informace je, že dává občanům možnost vykonávat kontrolní funkce ve vztahu k fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 257/2015 – 43, a tam citovanou judikaturu).

Podrobnosti výkonu tohoto práva stanoví zákon o svobodném přístupu k informacím, který zároveň v ustanoveních § 7 až § 11 upravuje důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Poskytnutí informace lze nad rámec těchto právních důvodů odmítnout také z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace je situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. I když povinný subjekt danou informaci nemá, je povinen ji nově vytvořit v případech, kdy mu zákon ukládá povinnost danou informaci disponovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS). Výjimkou z této zásady by mohla být pouze situace, kdy by se jednalo o informaci svým charakterem jedinečnou (neopakovatelnou), u níž nepřichází v úvahu možnost, že by byla opětovně vytvořena. V takovém případě nelze dovodit povinnost povinného subjektu požadovanou informaci znovu vytvořit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015 – 36).

Ze shora uvedeného vyplývá, že informační povinnost nastává pouze v případě informací reálně existujících. Po povinném subjektu tedy nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, v tomto směru mu z povahy věci nemůže ani svědčit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost. Po povinném subjektu je ovšem nutné požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá. V dané věci žalovaný založil svou argumentaci na tom, že podklady pro materiál Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010 nemá, neboť ve vztahu k předmětu žádosti o poskytnutí informací byl příslušný Energetický regulační úřad. Žalovaný uvedl, že v případě tzv. solární daně se nejednalo o zákonodárnou iniciativu vlády (a proto nelze presumovat, že by podklady k návrhu příslušného zákona připravoval žalovaný) a že problematika regulace výkupních cen elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů náleží do působnosti Energetického regulačního úřadu. Soud přitom nemá žádný důvod pochybovat o věrohodnosti tvrzení žalovaného. K tomu soud poukazuje na § 17 energetického zákona, který upravuje působnost Energetického regulačního úřadu, konkrétně např. na § 17 odst. 4 energetického zákona (podle něhož je v působnosti Energetického regulačního úřadu regulace cen, podpora hospodářské soutěže v energetických odvětvích, výkon dohledu nad trhy v energetických odvětvích, podpora využívání obnovitelných a druhotných zdrojů energie) či na § 17 odst. 6 písm. d) energetického zákona (podle něhož Energetický regulační úřad rozhoduje o regulaci cen). Z návrhu zákona č. 402/2010 Sb., resp. z důvodové zprávy k tomuto návrhu (dostupné na www.psp.cz), vyplývá, že tento návrh v původním znění neobsahoval ustanovení týkající se solární daně (ta byla do citovaného návrhu včleněna z iniciativy Hospodářského výboru Poslanecké sněmovny). Soud tedy má za to, že již na základě relevantní právní úpravy (na základě citovaných ustanovení energetického zákona) lze důvodně předpokládat, že žalobkyni požadované informace měl v rámci své kompetence vytvářet právě Energetický regulační úřad, a nikoli žalovaný.

Naproti tomu lze konstatovat, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně existence informace, jejíž poskytnutí po žalovaném požadovala. K tomu je možné dodat, že žalobkyně svá žalobní tvrzení částečně doslova převzala z textu rozkladu a za jediný konkrétní podklad (důkaz), kterými žalobkyně přímo reagovala na závěry napadeného rozhodnutí, je možné považovat dokument „Zápis z 5. schůze Hospodářského výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, která se konala dne 2. listopadu 2010“. Tento dokument (dostupný na www.psp.cz) však dle názoru soudu podporuje spíše závěry žalovaného. Žalobkyní zmiňovaný výrok ředitele odboru elektroenergetiky žalovaného R. P. uvedený na str. 7 citovaného zápisu (*propočty byly prováděny, nejsou bohužel v důvodové zprávě uvedeny*) lze považovat za nekonkrétní, neboť z něj nelze dovodit, kdo a v jaké formě „propočty“ prováděl a k čemu se tyto výpočty vztahují (výrok R. P. totiž bezprostředně navazuje na otázky ohledně ochrany půdního fondu a rozpočtového určení daní, nikoli tedy na dotazy týkající se přímo výše sazby solárního odvodu či výkupní ceny elektřiny). Z výroku M. K. uvedeného na str. 8 citovaného zápisu (*Daň 26 % - týká se to provozoven uvedených do provozu v r. 2009 a 2010, nikoliv zpětně. MPO původně mělo jinou představu, akceptovali tento návrh jako kompromisní s MF – tato výše odvodu by měla udržet instalované provozy na 15ti leté výnosnosti*) dle názoru soudu nevyplývá, že by žalovaný prováděl nějaké konkrétní výpočty výše solárního odvodu, resp. že by tyto výpočty byly zaznamenány. Z dalších vyjádření uvedených v citovaném zápisu lze naopak dovodit, že výpočty výše sazby solárního daně i výkupních cen elektřiny z obnovitelných zdrojů prováděl Energetický regulační úřad. K tomu soud poukazuje např. na výrok J. P. na str. 4 zápisu [(...) *výpočet ERÚ byl velmi přesný. Návratnost na 15 let byla spočítána z tehdejší ceny panelů.*], na vyjádření J. F. na str. 6 zápisu [*Ve vazbě na skutečnost, že investoři měli vidinu zisků, nebylo možné reagovat – zisk nevycházel cca 6-7 %, ale blížil se až ke 30 % (...). Dle výpočtu ERÚ, pokud by se správně držel technicko-ekonomický parametr, bylo kolem 30 % z r. 2009 a 2010*] či na vyjádření tehdejšího ministra průmyslu a obchodu M. K. na str. 9 citovaného zápisu (*Pokud budou výpočty ERÚ v pořádku, pak by podpora měla být pro všechny zdroje podobná*).

Soud dále poukazuje na to, že existence požadovaných informací se nejví pravděpodobně ani s ohledem na charakter samotného materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010, o který žalobkyně opřela svou žádost o poskytnutí informací. Tento materiál byl totiž sám o sobě určitým podkladem pro jednání vlády. To je patrné již z jeho neformálního označení „materiál“ na titulní stránce, soud dále poukazuje např. na to, že v přiloženém návrhu textu usnesení vlády je pod bodem I. uvedeno, že vláda „bere na vědomí předložený materiál“ a až pod bodem II. návrhu jsou stručně uvedena konkrétní opatření navržená ke schválení, přičemž podkladem pro tato opatření byla právě žalobkyní zmiňovaná část III. materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010 nazvaná „Opatření k nárůstu cen elektrické energie způsobeného podporou obnovitelných zdrojů energie“. Lze tedy důvodně pochybovat o tom, že by k materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010, který byl sám o sobě podkladem pro konkrétní schválená opatření, byly vyhotoveny nějaké další podklady, které by v samotném textu části III. materiálu nebyly zahrnuty. Tomuto závěru odpovídá i to, že v samotné části III. materiálu (viz str. 4) je postup při výpočtu sazby solárního odvodu a při výpočtu výkupních cen elektrické energie popsán (viz BOX č. 1), přičemž je v něm odkazováno především na vyhlášku Energetického regulačního úřadu č. 475/2005 Sb., kterou v roce 2009 novelizoval Energetický regulační úřad vyhláškou č. 409/2009 Sb. v reakci na pokles cen technologií pro sluneční elektrárny. Energetický regulační úřad měl v citované vyhlášce na základě vyhodnocení konkrétních projektů z první poloviny roku 2009 stanovit pro relevantní zdroje měrné referenční investiční náklady (90 mil. Kč/MWp). Při stanovení prosté doby návratnosti 11 let a 7 % diskontu vychází výkupní cena 9 000/MWh, přičemž tato

hodnota je o 26 % nižší než výkupní cena stanovená pro rok 2010, a proto byl solární odvod (stanoven) ve výši 26 %. Soud tedy shrnuje, že tento popis je dostatečně podrobný a je z něj patrné, jakým způsobem byla určena výše solárního odvodu i výkupních cen elektřiny. Tento výpočet zároveň neobsahuje odkaz na případné další blíže nespecifikované podklady žalovaného (případně na nějaké další výpočty), naopak je patrné, že bylo vycházeno z především z vyhlášek (údajů) Energetického regulačního úřadu.

K podkladům citovaných žalobkyní ve správním řízení soud především připomíná, že žalovaný sice byl předkladatelem návrhu zákona č. 402/2010 Sb., avšak tento návrh v původní podobě vůbec neobsahoval úpravu solární daně. Existenci požadovaných informací nelze dovodit ani z toho, že žalovaný byl předkladatelem zákona č. 165/2012 Sb., který upravoval sazbu solárního odvodu. Důvodová zpráva k návrhu zákona č. 165/2012 Sb. (dostupná na www.psp.cz) obsahuje ve vztahu k sazbě solární daně pouze obecná tvrzení (*Sazby odvodu jsou stanoveny tak, aby došlo k naplnění původního záměru státu nastaveného již v právním předpise z roku 2005 podporovat výrobce elektřiny ze slunečního záření za předpokladu, že návratnost investic se bude pohybovat na úrovni 15 let.*), z nichž nelze spolehlivě dovodit, zda vůbec byly provedeny nějaké konkrétní výpočty (nad rámec výpočtů obsažených v materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010), resp. kdo (jaký správní orgán) takové výpočty měl provádět. Ve vyjádření žalovaného v řízení vedeném před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (vyjádření k návrhu na zrušení tzv. solární daně) žalovaný konstatoval, že solární odvod byl vypočítán tak, aby nadále zaručoval patnáctiletou návratnost vložených investic, která je garantována zákonem. Žalovaný postup při výpočtu sazby solárního odvodu (včetně určení výkupní ceny elektřiny) však odůvodňuje zcela totožnými argumenty, které jsou již obsaženy v materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010. Z citovaného vyjádření žalovaného v řízení vedeném před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (stejně jako z materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010) nevyplývá, že by sám žalovaný prováděl nějaké další výpočty pro výši sazby solární daně či výši výkupní ceny elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů (nad rámec těch, které již byly uvedeny v textu materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010). Naopak na základě těchto dokumentů lze konstatovat, že i pokud nějaké další výpočty (podklady) existovaly, pak by jimi disponoval Energetický regulační úřad, který je jednak v těchto dokumentech výslovně zmíněn a z jehož vyhlášek je výše sazby solárního odvodu a výkupní ceny elektřiny odvozena.

Soud tedy uzavírá, že žalobkyně neprokázala, že by existovaly nějaké (další) podklady k materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010, které by mohly být relevantní k výpočtu sazby solární daně či k výpočtu výše výkupní ceny elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů. I pokud by však takové podklady vytvořeny byly, pak jak z relevantní právní úpravy (z energetického zákona), tak z výše uvedených dokumentů (včetně v nich citovaných výroků dotčených představitelů žalovaného) vyplývá, že by takové podklady byly vytvořeny nikoli žalovaným, ale Energetickým regulačním úřadem. S ohledem na povahu žalobkyní požadovaných informací (podklady pro legislativní stanovení konkrétní výše sazby solárního odvodu, resp. výkupní ceny elektřiny) nepřichází v úvahu ani možnost, že by tyto informace mohly být opětovně vytvořeny (za předpokladu, že by kdy vůbec takové informace existovaly, což v tomto řízení prokázáno nebylo). Soud je toho názoru, že neexistuje žádný předpis, z něhož by se dala dovodit povinnost žalovaného vytvářet další podklady (nad rámec vysvětlení obsaženého v materiálu Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010) k solární dani či k výkupním cenám energie, a ani žalobkyně nic takového v žalobě netvrdila. Pokud žalobkyně uvedla, že žalovaný odpovídá za věcnou správnost legislativních návrhů, pak se dle názoru soudu jedná pouze o odpovědnost politickou, nikoli právní. Žalovaný tedy nemá

právní povinnost vytvářet dokumenty, z nichž by případně bylo možné ověřit „správnost“ jím předkládaných legislativních návrhů.

Žalobkyně v závěru žaloby v obecné rovině zmínila, že považuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nepřezkoumatelné. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tuto námitku nijak blíže nerozvedla, soud ve stejné míře obecnosti uvádí, že z hlediska přezkumu přezkoumatelnosti tvoří vydaná správní rozhodnutí jeden celek; posuzovaná správní rozhodnutí jsou bezpochyby srozumitelná a je v nich uveden dostatek důvodů pro jejich vydání. Správní orgány žalobkyni sdělily nejen to, z jakého důvodu požadované informace nemají, ale i to, z jakého důvodu ani nemají povinnost danými informacemi disponovat. Již z textu podané žádosti o poskytnutí informací bylo zřejmé, že žalobkyně požadovala informace, k jejichž vytvoření má odbornou způsobilost nikoli žalovaný, ale Energetický regulační úřad. S ohledem na to lze konstatovat, že žalovaný vyvinul odpovídající aktivitu za účelem případného nalezení požadovaných informací, když přes svůj zjevný nedostatek kompetencí k vytvoření požadovaných informací ověřoval u pracovníků Ministerstva financí, zda se na Ministerstvu financí nenachází podklady, které by mohly mít souvislost s materiálem Ministerstva financí ze dne 20. 10. 2010 a které by mohly pocházet od žalovaného (srov. kopie e-mailů založené ve správním spisu).

VI. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 31. ledna 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková